

**Рішення спеціалізованої вченої ради
про присудження ступеня доктора філософії**

Спеціалізована вчена рада ДФ 70.895.072 Хмельницького університету управління та права імені Леоніда Юзькова, м. Хмельницький, прийняла рішення про присудження **ВОЙЦЕЩУКУ Артуру Андрійовичу** ступеня доктора філософії з галузі знань 08 Право за спеціальністю 081 Право на підставі прилюдного захисту дисертації – «Втрата військового майна за кримінальним правом України».

«03» січня 2026 року.

ВОЙЦЕЩУК Артур Андрійович, 1999 року народження, громадянин України. Освіта вища: у 2020 році закінчив Тернопільський національний економічний університет, спеціальність право, кваліфікація – магістр.

З 2022 року служить у Збройних Силах України.

Аспірант Хмельницького університету управління та права імені Леоніда Юзькова. Дисертацію виконано у Хмельницькому університеті управління та права імені Леоніда Юзькова, м. Хмельницький.

Наукова керівниця – ПЛИСЮК Наталія Миколаївна, кандидатка юридичних наук, доцентка, професорка кафедри кримінального права та процесу Хмельницького університету управління та права імені Леоніда Юзькова.

Здобувач має 5 наукових публікацій, зокрема: 3 статті, опубліковані в наукових фахових виданнях України, а також у 2 тези наукових доповідей – у збірниках матеріалів всеукраїнських і міжнародних науково-практичних конференцій:

1. Войцещук А. А. Проблеми визначення поняття військового майна як предмета військових кримінальних правопорушень. *Університетські наукові записки. Часопис ХУУП імені Леоніда Юзькова*. 2024, № 1 (97) С. 21–30.

2. Войцещук А. А. Втрата та зіпсування майна як ознаки складу кримінального правопорушення, передбаченого ст. 413 Кримінального кодексу України. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Право*. 2025. Вип. 87. Частина 3. С. 255 – 262.

3. Войцещук А. А. Кримінально-правова характеристика кваліфікуючих ознак втрати військового майна (ст. 413 КК України). *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. 2025. Серія: *Право*. Вип. 88. Частина 3. С. 128 – 135.

4. Войцещук А. А. Особливості регламентації кримінальної відповідальності за посягання на військове майно в КК України та законодавстві окремих європейських держав. *Теорія та практика протидії злочинності в умовах правового режиму воєнного стану* : збірник тез Міжнародної науково-практичної конференції (м. Львів, 08 листопада 2024

року). С. 51 – 54.

5. Войцешук А. А. Проблеми визначення правил зберігання військового майна у практиці застосування ст. 413 КК України. *Теоретико-прикладні проблеми правового регулювання в Україні* : матеріали VIII Всеукраїнської науково-практичної конференції (м. Львів, 06 грудня 2024 року). С. 396 – 399.

У дискусії взяли участь голова і члени спеціалізованої вченої ради та присутні на захисті фахівці:

Рецензент – ЗАХАРЧУК Віктор Миколайович, кандидат юридичних наук, доцент, декан юридичного факультету Хмельницького університету управління та права імені Леоніда Юзькова. Виступ позитивний із зауваженнями:

«Автором розроблено алгоритм встановлення того, чи втрата або зіпсування військового майна настала в результаті порушення конкретним суб'єктом правил його зберігання. Тобто тут мова переважно йде про бездіяльність особи. Відповідно в алгоритмі варто враховувати класичні умови відповідальності за бездіяльність – наявність обов'язку діяти певним чином та можливість діями певним чином. Адже без цих двох складових кримінальна відповідальність виключається.

В роботі аргументовано, що обов'язковою у складі кримінального правопорушення, передбаченого ст. 413 КК України, повинна бути ознака, яка характеризує тяжкість завданої шкоди. Тому пропонується передбачити відповідальність лише за шкоду у великих розмірах, аналогічно як у ст. 194 КК України. Дане положення є дискусійним, адже у ст. 194 КК України суспільна небезпечність залежить від вартості майна. Тоді як у ст. 413 КК України – від того, що через втрату майна заподіюється шкода обороноздатності України в частині воєнного потенціалу як суспільного блага. У зв'язку з цим видається надмірним, хоч і конкретизованим, таке визначення мінімального порогу кримінальної відповідальності за втрату військового майна. Адже вартість майна може і не бути великою, але шкода від його втрати – істотною для визнання діяння суспільно небезпечним і кримінально караним. Також автор, по суті, пропонує закріпити у ч. 1 ст. 413 КК України відповідальність за більш суспільно небезпечне діяння, ніж це є зараз. Водночас санкцію ч. 1 ст. 413 КК України пропонує пом'якшити. Це видається не логічним.

Автор у новій редакції ст. 413 КК України чомусь відходить від формулювання «Ті самі діяння.... (ч. 2), «Діяння, передбачені частиною першою цієї статті...» (ч. 3) а також у ч. 1 деталізує майно «...зброї, бойових припасів, засобів пересування, предметів технічного постачання або іншого військового майна», а в ч. 2 та 3 - вже використовує інше формулювання – «військового майна». Однак такі пропозиції не відповідають логіці та традиціям нормотворення кримінального законодавства, де кваліфіковані

склади кримінального правопорушення утворює додавання до основного складу однієї або кількох кваліфікуючих ознак. Відхід від цього правил можливий, якщо в ч.2 та ч. 3 були б передбачені відносно самотійні склади кримінальних правопорушень. Або можливо варто відмовитися у ч. 1 ст. 413 КК України від вказівки на «...зброї, бойових припасів, засобів пересування, предметів технічного постачання», а обмежитися в усіх частинах ст. 413 КК України вказівкою лише на військове майно без деталізації».

Рецензентка – НІКІФОРОВА Тетяна Іванівна, кандидатка юридичних наук, доцентка, доцентка кафедри кримінального права та процесу Хмельницького університету управління та права імені Леоніда Юзькова. Виступ позитивний із зауваженнями:

«По-перше, автором не проаналізовано доцільність встановлення такого додаткового об'єкта кримінального правопорушення, передбаченого ст. 413 КК як громадська безпека у випадку втрати зброї чи інших небезпечних предметів, якщо обставини вчиненого правопорушення свідчать, що такими предметами можуть заволодіти інші особи або через певний вплив на них шкода може бути заподіяна громадській безпеці.

По-друге, автором зазначено, що варто погодитися з підходом, застосованим в проєкті КК, а саме встановлення відповідальності за втрату чи псування майна незалежно від того, в результаті яких протиправних дій це сталося (с. 91), оскільки це дозволить суб'єктам правозастосування менше часу приділяти пошуку конкретних порушених правил зберігання майна, розпорошених по численних підзаконних нормативно-правових актах та інших нормативних документах. Проте диспозицію ч. 1 ст. 413 КК пропонує сформулювати через вказівку на правила поведінки з майном. Однак видається, що це ще більше розширює бланкетність диспозиції та не сприятиме досягненню вищезазначеної мети.

По-третє, під зіпсуванням майна автор пропонує розуміти приведення його до стану повної або часткової непридатності для вживання чи використання за призначенням, що повністю охоплюється наскрізними кримінально-правовими поняттями «знищення» та «пошкодження», які, як слушно стверджує автор, є більш зрозумілими для суб'єктів правозастосовної діяльності. Тому суперечливою видається позиція автора щодо збереження терміну «зіпсування» в диспозиції ч. 1 ст. 413 КК.

По-четверте, загалом слушною видається позиція автора встановити відповідальність за діяння передбачені ст. 413 КК, якщо вони призвели до заподіяння шкоди у великих розмірах (с. 104). Проте така позиція видається дещо сумнівною, якщо мова йде про втрату зброї, адже вихід зброї із володіння особи, якій вона була ввірена, може призвести до заволодіння нею іншими особами, а це ставить під загрозу такий об'єкт кримінально-правової охорони, як громадська безпека. Видається можливим встановлення кримінальної відповідальності за факт втрати зброї та інших небезпечних предметів, а щодо іншого військового майна – у випадку, якщо втрата призвела до заподіяння шкоди у великих розмірах.

По-п'яте, запропоновані автором способи побудови санкцій, зокрема вказівка лише на вид покарання, якщо нижня і верхня межа відповідають передбаченим для цього виду покарання в Загальній частині КК, встановлення абсолютно визначеного строку покарання у виді арешту, вказівка лише на нижню межу покарання, якщо верхня відповідає встановленій межі в Загальній частині КК, є дискусійними з огляду на загальні правила побудови санкцій, використані в чинному КК, які забезпечують однаковий підхід та системність і структурованість кримінального закону. Вказані способи можна визнати доцільними та обґрунтованими, проте такі виключення із загального підходу порушують правила законодавчої техніки. Пропонуючи зміни до чинного КК, потрібно дотримуватися тих загальних засад, на яких він був побудований при його розробленні».

Офіційний опонент – МОВЧАН Роман Олександрович, доктор юридичних наук, професор, професор кафедри конституційного, міжнародного і кримінального права Донецького національного університету імені Василя Стуса. Виступ позитивний із зауваженнями:

«1. Спочатку декілька слів про структуру дисертації, зокрема, сформульовані здобувачем назви її структурних елементів.

Так, розділ 2 роботи, в якому послідовно аналізуються об'єктивні та суб'єктивні ознаки досліджуваного складу кримінального правопорушення, має назву *«Кримінально-правова характеристика втрати військового майна»*.

Водночас варто нагадати, що, попри нормативну невизначеність поняття '«кримінально-правова характеристика», більшість вітчизняних науковців (зокрема, і автор цього відгуку) підтримали підхід академіка В. Борисова та його учня – О. Пащенко, які, визначаючи змістовну наповнюваність досліджуваної категорії, свого часу виокремили такі її елементи: 1) соціальну зумовленість установлення та збереження кримінальної відповідальності за певний вид злочинів [сьогодні – кримінальних правопорушень]; 2) суспільну небезпечність певного виду злочинів як їх матеріальний субстрат; 3) протиправність діяння та її місце в системі нормативного визначення заборони відповідного виду суспільно небезпечної поведінки; 4) склад певного виду злочинів; 5) суспільно небезпечні наслідки та інші обставини вчинення злочинів, що перебувають поза межами складу певного виду злочинів, але притаманні їх учиненню; 6) особу злочинця (*Борисов В., Пащенко О. До питання про сутність кримінально-правової характеристики злочинів. Вісник академії правових наук України. 2005. № 3. С. 181–182*).

Як бачимо, згідно з викладеною і доволі усталеною позицією кримінально-правова характеристика кримінального правопорушення не вичерпується одним лише складом відповідного делікту. Натомість здобувач цього положення вочевидь повною мірою не врахував, адже у рецензованій дисертації, судячи з її плану, поняття «кримінально-правова характеристика»

якраз-таки не виправдано ототожнюється і фактично обмежується одним лише складом кримінального правопорушення. Вочевидь такий підхід не можна називати оптимальним. Вважаю, що більш вдалим був би варіант, за якого у відповідній назві вживалося б формулювання «аналіз складу ...» чи щось на кшталт цього.

Продовжуючи аналізувати структуру рецензованої дисертації, можна констатувати, що у першому розділі роботи *«Загальнотеоретичні засади дослідження кримінальної відповідальності за втрату військового майна»* її автор зосередився на висвітленні лише:

а) стану дослідження кримінальної відповідальності за втрату військового майна (підрозділ 1.1);

б) та досвіду регламентації кримінальної відповідальності за втрату військового майна за законодавством держав Європейського Союзу (підрозділ 1.2).

Водночас пан Артур вирішив відмовитися від дослідження у межах цього розділу генези розвитку кримінальної відповідальності за розглядувані ним посягання на території України, яка традиційно розкривається саме у межах перших розділів кваліфікаційних наукових робіт, які мають подібну до озвученої вище назви. На мою думку, здобувачу все ж варто було розглянути можливість хоча б лапідарного висвітлення відповідного питання:

– або ж поруч із двома вище вказаними (стан наукової розробленості проблематики та іноземний досвід);

– або ж навіть замість підрозділу, присвяченого стану дослідження відповідної проблематики, положення якого могли б бути безболісно викладені в наступних розділах роботи, особливо враховуючи те, що обсяг відповідного підрозділу складає лише 7 сторінок.

Далі про наукову новизну. Загалом, і це зазначалося раніше у «позитиві», у дисертації наведено чимало положень, які характеризуються (повністю або частково) новизною і достатньою мірою аргументовані.

Водночас зазначу, що новизна положень про те, що автором *«розроблено алгоритм встановлення того, чи втрата або зіпсування військового майна настала в результаті порушення конкретним суб'єктом правил його зберігання»* та *«виявлено низку нормативно-правових актів, положення яких регламентують правила зберігання військового майна у ЗСУ, НГУ та ДПСУ»* (с. 22–23), потребує додаткових пояснень, адже у першому випадку фактично йдеться про звичайну процедуру (алгоритм) встановлення причинного (причинового зв'язку), характерну для кваліфікації чи не будь-якого кримінального правопорушення з матеріальним складом, а в другому – про положення (*виявлено нормативно-правові акти*), яке, на мою думку, не може вважатись одним із основних результатів дослідження та виноситися на захист.

На с. 22 у рубриці новизни «удосконалено» дисертант відмічає те, що ним було *«встановлено, що поняттям втрати охоплюється вихід майна із володіння особи через загублення майна, його викрадення іншою особою,*

вилучення цього майна в законному порядку, припиненні існування майна, а також доведення його до стану неможливості відокремлення від навколишнього середовища».

Водночас під час публічного захисту дисертації пану Артуру варто додатково аргументувати, чому саме вилучення майна в законному порядку ним віднесено до його втрати. Тим паче, що вже на с. 182 роботи зазначається:

«Втрата військового майна має місце в разі загублення майна чи його викрадення іншою особою, вилучення майна сторонніми особами, припинення існування майна або ж доведення його до стану неможливості відокремлення від навколишнього середовища». Про вилучення військового майна в законному порядку, як бачимо, тут вже не йдеться.

Ознайомившись зі змістом підрозділу 2.2, присвяченого дослідженню об'єктивної сторони розглядуваного делікту, можна констатувати, що в його межах дисертантом було, серед іншого, на високому теоретичному рівні проаналізовано чинні кваліфікуючі ознаки відповідного складу кримінального правопорушення.

Разом з тим висловлю власне переконання в тому, що під час написання цього підрозділу роботи автор мав би не лише дослідити вже існуючі у ст. 413 КК України кваліфікуючі ознаки, а й розглянути можливість доповнення списку відповідних ознак за рахунок нових. Зокрема, вважаю, що в ситуації, коли здобувач пропонує визнати кримінально протиправними лише ті прояви втрати військового майна, які завдали певної майнової шкоди (*в разі заподіяння істотної шкоди об'єкту складу відповідного кримінального правопорушення, що у свою чергу залежить від грошового еквіваленту розміру завданої шкоди – шкоди у великих розмірах (250 і більше НМДГ)*) (с. 135), логічним було б принаймні розглянути можливість посилення відповідальності за відповідні діяння, які призвели:

а) або ж до тяжких (особливо тяжких) наслідків, одним із різновидів яких могли б бути наслідки майнового характеру;

б) або ж до майнової шкоди в особливо великому розмірі, показник якого мав би бути закріплений у примітці до відповідної статті. Як відомо, саме такий підхід був втілений у загальній нормі про умисне знищення або пошкодження майна (ст. 194 КК України).

При цьому у випадку обрання першого із двох запропонованих варіантів до тяжких (особливо тяжких) наслідків могли б, поруч із майновою шкодою, бути віднесені і деякі інші різновиди наслідків, зокрема: загибель людей або спричинення тяжких тілесних ушкоджень одній чи більше особам, які, наприклад, сталися через неможливість використання втраченого військового майна; втрату позицій; зрив бойового завдання тощо.

На користь необхідності відповідної диференціації свідчить і те, що:

1) у ст. 412 КК України «Необережне знищення або пошкодження військового майна», до якої автор доволі часто звертається і яку сам називає

«найбільш подібною за характером і ступенем суспільної небезпеки до складу втрати військового майна» (с. 168), вже диференційовано кримінальну відповідальність за вчинення відповідних діянь, якщо вони спричинили загибель людей або інші тяжкі наслідки (ч. 2 ст. 412 КК України);

2) у проєкті КК чітко диференційовано відповідальність за втрату, знищення чи пошкодження засобів ведення бою, що з необережності спричинило певну майнову шкоду: якщо відповідні діяння призвели до **значної шкоди** – це проступок, передбачений ст. 10.3.11; а якщо до **тяжкої** – вже злочин, передбачений ст. 10.3.7;

3) як зазначав сам дисертант, у деяких країнах ЄС також було диференційовано кримінальну відповідальність за втрату військового майна залежно від наслідків цього діяння.

У цьому ж пункті зверну увагу на те, що, ознайомлюючись із роботою, я не знайшов критики на адресу назви ст. 413 КК України, яка вочевидь не повністю відповідає змісту її диспозиції, адже в ній йдеться лише про «втрату» військового майна, тоді як у диспозиції згадується не лише про «втрату», а й про «псування» військового майна. Водночас варто визнати, що в авторській редакції удосконаленої ст. 413 КК України у назві цієї статті вже згадується не лише про «втрату», але й про «зіпсування» військового майна.

1. Загалом необхідно констатувати, що дисертант розкрив майже всі основні проблемні аспекти, які стосуються суб'єкта складу втрати військового майна. Єдине, на що я хотів би звернути увагу в цьому аспекті, це те, що в роботі не знайшли належного висвітлення важливі з позиції встановлення ознак суб'єкта військових кримінальних правопорушень питання моменту початку та закінчення проходження військової служби, вирішення яких, попри відповідні законодавчі положення (ст. 24 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу»), перманентно викликають труднощі на практиці. Зокрема, йдеться про питання стосовно пов'язаності моменту початку проходження військової служби з фактом прийняття військової присяги.

2. На завершення хотів би згадати про покарання, хоча у цьому пункті буде згадуватись і структура роботи.

По-перше, зверну увагу на те, що підрозділ 3.2 має назву «*Межі караності втрати військового майна*», з яким кореспондується таке завдання дослідження, як «*аналіз якості встановлених у ст. 413 КК України меж караності втрати військового майна*» (с. 19).

Але ж, за логікою, у відповідному підрозділі роботи мали б досліджуватися не лише, власне, «межі караності» (проблеми пеналізації), а й проблеми, пов'язані з призначенням відповідних покарань вітчизняними судами (покарання у динаміці). Так, ознайомившись зі змістом відповідного підрозділу, можна пересвідчитись у тому, що, послідовно та аргументовано критикуючи окремі положення відповідних санкцій, дисертант чомусь не звернув увагу належної уваги на вмотивованість рішень представників

Феміди, які масово звільняють від відбування покарання з випробуванням (на підставі статей 75–76 КК України) осіб, визнаних винними у вчиненні досліджуваного кримінального правопорушення. Зокрема, хотілося б дізнатись, а які саме виключні обставини, крім невинуватості суворості покарань, спонукають суддів ухвалювати такі рішення.

По-друге, на с. 21 у рубриці новизни «вперше» дисертант вказує на те, що ним «встановлено надмірну суворість покарання за втрату або зіпсування військового майна та, головне, безпідставне використання безальтернативних санкцій».

Видається, що таке твердження потребує певного уточнення, адже принаймні у ч. 1 ст. 413 КК України альтернативно передбачено одразу три види покарань (хоча всі вони пов'язані із обмеженням вільного пересування особи):

1) арешт на строк до 6 місяців; або 2) тримання у дисциплінарному батальйоні на строк до 2 років; або 3) позбавлення волі на той самий строк. Якщо ж малося на увазі щось інше, наприклад, безальтернативне покарання за діяння, вчинені в умовах особливого періоду або воєнного стану (ч. 2 та ч. 3 ст. 413 КК України, відповідно), то про це необхідно було чіткіше вказати у тексті дисертації».

Офіційна опонентка – ВИННИК Анна Олегівна, кандидатка юридичних наук, доцентка, доцентка кафедри кримінально-правових дисциплін Львівського державного університету внутрішніх справ. Виступ позитивний із зауваженнями:

«1. Не можна не звернути увагу на те, що у Розділі першому дисертації здобувач використовує традиційний для кримінального права прийом, а саме - коротке ознайомлення зі станом дослідження проблеми кримінальної відповідальності за втрату військового майна у вітчизняній кримінально-правовій доктрині (підрозділ 1.1, с. 26–32). Разом із цим, звернення до такого способу пізнання передбачає не лише з'ясування наявності чи відсутності проблемних питань з обраної тематики, а передусім наявності або ж відсутності теоретичних розробок, присвячених проблемним питанням: наукових статей, підручників, монографій, дисертаційних досліджень, тощо. Однак, ознайомлення із вказаним підрозділом дисертації не дає повної картини про стан розробленості обраної для дослідження проблематики, зокрема, наприклад, залишається не до кінця зрозумілим, чи хтось взагалі намагався вирішувати питання кримінальної відповідальності за втрату військового майна на дисертаційному рівні. Якщо так, то якими є результати цих досліджень та в який період часу ці дослідження були найбільш затребуваними для наукової спільноти. Ці та ряд інших подібних питань могли б дати більш глибоке розуміння не лише про ступінь розробленості обраної тематики, а і зацікавленості науковців досліджуваною тематикою, що в свою чергу дозволило б скласти уявлення перспективи її дослідження.

2. Розглядаючи на ст. 33-44 дисертації питання регламентації кримінальної відповідальності за втрату військового майна за

законодавством держав Європейського Союзу здобувач чомусь жодного разу не акцентував увагу на конкретному переліку держав, законодавство яких він опрацьовував в рамках досліджуваного питання. Відтак, залишається не до кінця зрозумілою ні кількість таких держав, ні критерій, за яким дисертант їх обирав для свого дослідження. (Відкритим залишається питання про те чи було дисертантом досліджено кримінальне законодавство усіх 27 держав-членів ЄС чи такий аналіз здійснювався вибірково, виходячи із того, доступ до яких джерел фізично мав дисертант).

Хотілося б уточнити це питання під час публічного захисту за для розуміння повноти та комплексності проведеного дослідження у цьому питанні.

3. Розмірковуючи стосовно предмета кримінального правопорушення (ст. 59-60), автор дисертації вказує про недосконалість вживаного у чинному законодавстві поняття «військове майно» та вбачає вирішення проблеми змісту та обсягу цього поняття двома шляхами.

Перший, який автор дисертації оцінює критично, полягає у використанні в КК України іншого поняття або ж внесення змін у законодавство, що врегульовує зміст розглядуваного поняття.

Другий же ж підтримуваний дисертантом підхід полягає у внесенні змін до назв та змісту Закону України «Про правовий режим майна у Збройних силах України», Постанов Кабінету Міністрів України «Про затвердження Положення про порядок обліку, зберігання, списання та використання військового майна у Збройних силах», «Про порядок відчуження та реалізації військового майна Збройних сил», а також, за потреби, й інших нормативно-правових актів. Сутність таких змін полягає в тому, щоб замість формулювань типу «майно у Збройних силах України» та «майно Збройних сил України» використати формулювання на кшталт «майно Збройних сил України та інших передбачених законодавством військових формувань».

Однак такий підхід не є безспірним та таким, що остаточно вирішує окреслену проблему, адже вона, як про це зазначає сам дисертант, полягає у потребі звернення до спеціального законодавства (яке має, за словами дисертанта, думку якого підтримую і я, безліч прогалин та недоліків) за для з'ясування, яке саме майно, окрім чітко визначеного в диспозиції статті (зброї, бойових припасів, засобів пересування, предметів технічного постачання), належить до військового.

Не намагаючись вирішити, а радше посилити цю дискусію, зазначу, що у проекті КК його розробники якраз і пропонують вирішення вказаної проблеми через запровадження нового терміну: «засоби ведення бою», до яких відносити зброю, озброєння, військову техніку та захисні укріплення і які власне і вважати предметом цього кримінального правопорушення. При цьому цікаво, що здобувач, згадуючи на ст.103 дисертації вказані положення Проекту КК України в дещо іншому контексті, власного бачення з цього приводу не висловлює.

4. У роботі запропоновано можливість притягнення до кримінальної відповідальності за втрату військового майна пов'язати із заподіянням шкоди у великих розмірах. При цьому визначити, що шкодою у великих розмірах слід розуміти шкоду, яка у 250 і більше разів перевищує неоподатковуваний мінімум доходів громадян.

З цього приводу виникає питання про те, а чому обрані саме такі кількісні параметри і чим саме це обумовлено? Запропонований підхід потребує додаткової аргументації та уточнення, які хотілося б також почути під час публічного захисту».

Голова ради – НАЛУЦИШИН Віктор Володимирович, доктор юридичних наук, професор, професор кафедри кримінального права та процесу Хмельницького університету управління та права імені Леоніда Юзькова. Виступ позитивний із зауваженнями:

«Дискусійний характер носить твердження здобувача щодо визнання суб'єктом втрати військового майна фізичної особи, яка досягла 16-ти річного віку, і перебувала в статусі військовослужбовця, військовозобов'язаного чи резервіста. Дисертантом пропонується військовослужбовцем вважати особу, яка проходить один із видів військової служби в ЗСУ, СБУ, ДПСУ, НГУ. Дисертантом доведено доцільність розширення кола суб'єктів відповідного кримінального правопорушення за рахунок членів передбачених законом воєнізованих формувань, які залучені до воєнних дій під час особливого періоду. Очевидно, дисертант має на увазі воєнізовані формування, які створені згідно з чинним законодавством. Очевидно, сюди варто віднести членів добровольчих формувань територіальних громад. Але твердження «які залучені до воєнних дій» під час особливого періоду викликає сумнів.

На мій погляд робота би виграла, якби містила акти впровадження щодо практичного застосування результатів дослідження немає».

Результати голосування:

«За» **5** членів ради,
«Проти» **НЕМАЄ**.

На підставі результатів відкритого голосування спеціалізована вчена рада присуджує **ВОЙЦЕЩУКУ Артуру Андрійовичу** ступінь доктора філософії з галузі знань 08 Право за спеціальністю 081 Право.

Голова спеціалізованої
вченої ради ДФ 70.895.073

Віктор НАЛУЦИШИН